

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 31 maja 1960 r.

Nr 6

SPIS TREŚCI:

Dział A

- Poz. 48 — uchwała Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 29 grudnia 1959 r. w sprawie odpowiedzialności i obowiązków głównych księgowych w związkach zawodowych Str. 98

Dział B

- „ 49 — obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych „ 101
- „ 50 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1960 r. w sprawie komisji rozjemczych do rozpatrywania sporów między konferencjami samorządu robotniczego a jednostkami nadrzędnymi nad przedsiębiorstwami państwowymi „ 103
- „ 51 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki „ 105
- „ 52 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1960 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych „ 107
- „ 53 — uchwała Rady Państwa z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie orderów i odznaczeń (wyciąg) „ 107
- „ 54 — uchwała Rady Państwa z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie ustalenia wykazu organizacji uprawnionych do przedstawiania Radzie Państwa wniosków o nadanie orderów i odznaczeń (wyciąg) „ 109
- „ 55 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 marca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych „ 110
- „ 56 — rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 24 lutego 1960 r. w sprawie określenia zakresu obowiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach (wyciąg) „ 110
- „ 57 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 17 lutego 1960 r. w sprawie kwalifikacji osób powoływanych na stanowiska głównych księgowych oraz starszych rewidentów i rewidentów w państwowych jednostkach organizacyjnych „ 112
- „ 58 — instrukcja Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych „ 113

D Z I A Ł A

48

U C H W A Ł A**PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 29 grudnia 1959 r.

w sprawie odpowiedzialności i obowiązków głównych księgowych w związkach zawodowych.

Związki zawodowe dysponują poważnymi środkami finansowymi pochodzącymi ze składek członkowskich, dochodów kin związkowych, imprez kulturalnych i rozrywkowych oraz dotacji państwowych przeznaczonych na częściowe finansowanie niektórych form działalności związkowej. Środki te z każdym rokiem rosną w miarę wzrostu szeregów związkowych i rozwoju działalności związkowej. Stale wzrastają również wkłady członkowskie gromadzone na rachunkach pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych.

Odpowiedzialność za celowe i oszczędne gospodarowanie tymi środkami, zgodnie z interesem najszerszych mas członkowskich oraz zgodnie ze statutem i ogólnymi kierunkami działalności związków zawodowych, spoczywa na kierownictwie instancji i ogni w związkowych. Należyte wywiązywanie się z obowiązków takiego kierownika gospodarką finansową związków zawodowych wymaga znajomości szeregu przepisów, stosowania ich w praktycznej działalności oraz kontroli ich przestrzegania.

Szczególna rola w zabezpieczeniu prawidłowej gospodarki finansowej przypada głównemu księgowemu (st. księgowemu, księgowemu — zgodnie z nomenklaturą stanowisk związków zawodowych), który powinien służyć pomocą kierownictwu instancji we właściwym kierowaniu tą gospodarką. Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) powinien zaznajamiać kierownictwo z obowiązującymi w tej dziedzinie przepisami, bieżąco informować o stanie gospodarki instancji, przedkładać opinie i uwagi dotyczące dyspozycji finansowych, wnioskować w sprawach podniesienia gospodarności i dyscypliny finansowej. Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) powinien spełniać funkcje kontrolera prawidłowego wykonania uchwał i decyzji swego kierownictwa w sprawach finansowo-gospodarczych, jak również uchwał instancji nadrzędnych oraz ogólnie obowiązujących przepisów prawa.

Kierownictwo instancji i ogni w związkowych powinno należycie doceniać rolę głównych księgowych (st. księgowych, księgowych), podnosić ich autorytet wobec pozostałych pracowników związkowych oraz stworzyć im dogodne warunki pracy, umożliwiające należyte wywiązywanie się z obowiązków. Kierownictwo przed podjęciem decyzji w sprawach finansowych powinno zasięgać opinii głównego księgowego (st. księgowego, księgowego). Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) obowiązany jest zgłaszać kierownictwu instancji związkowej, w której jest zatrudniony, swoje uwagi, wnioski i zastrzeżenia, dotyczące operacji

finansowych sprzecznych z obowiązującymi przepisami. Za wszelkie przekroczenia dyscypliny finansowej oraz za operacje sprzeczne z przepisami główny księgowy (st. księgowy, księgowy) ponosi odpowiedzialność na równi z kierownictwem instancji wówczas, gdy nie zgłaszał zastrzeżeń w formie pisemnej przed ich realizacją. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń przez głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) kierownictwo instancji obowiązane jest powtórnie rozpatrzyć wniosek przy współudziale członka komisji rewizyjnej.

W celu podniesienia roli oraz szczegółowego określenia odpowiedzialności i obowiązków głównych księgowych (st. księgowych, księgowych) w związkach zawodowych, uchwała się, co następuje:

§ 1. Postanowienia niniejszej uchwały dotyczą wszystkich jednostek organizacyjnych związków zawodowych prowadzących samodzielną gospodarkę budżetową i pełną rachunkowość.

§ 2. 1. W Centralnej Radzie Związków Zawodowych oraz we wszystkich zarządach głównych związków zawodowych ustanawia się stanowisko głównego księgowego.

2. W pozostałych jednostkach organizacyjnych związków zawodowych, w których zatrudnia się płatnego pracownika finansowego, decyzję określającą właściwe stanowisko tego pracownika podejmuje instancja bezpośrednio nadrzędna, zgodnie z obowiązującą nomenklaturą stanowisk.

3. W Centralnej Radzie Związków Zawodowych oraz w zarządach głównych związków zawodowych stanowisko głównego księgowego może być łączone ze stanowiskiem kierownika zespołu lub wydziału, zależnie od struktury wewnętrznej danej instancji. W instancjach tych mogą być również tworzone stanowiska zastępców głównych księgowych.

§ 3. W celu zapewnienia właściwego doboru kwalifikowanych kadr na stanowiska głównych księgowych (st. księgowych, księgowych), ustala się zasadę, iż pracowników tych przyjmuje i zwalnia kierownictwo jednostki związkowej, po uprzednim uzgodnieniu z instancją nadrzędną.

§ 4. Główny księgowy CRZZ i zarządów głównych związków zawodowych podlega bezpośrednio członkowi prezydium instancji, odpowiedzialnemu za sprawy finansowe. Główni księgowi (st. księgowi, księgowi) pozostałych jednostek organizacyjnych podlegają bezpośrednio przewodniczącemu lub kierownikowi jednostki.

§ 5. Przejęcie i przekazanie spraw w związku z powołaniem lub odwołaniem głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) z zajmowanego stanowiska następuje w formie protokolarnej, po sprawdzeniu stanu rachunkowości, przy udziale przedstawiciela komisji rewizyjnej.

§ 6. Głównemu księgowemu (st. księgowemu, księgowemu) nie mogą być powierzane czynności kasjera lub magazyniera.

§ 7. Szczegółowy zakres odpowiedzialności i obowiązków głównych księgowych (st. księgo-

wych, księgowych) w związkach zawodowych określa instrukcja stanowiąca załącznik do niniejszej uchwały.

§ 8. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1960 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała Sekretariatu CRZZ z dnia 24 maja 1950 r. w sprawie obowiązków i uprawnień głównych księgowych w związkach zawodowych.

Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ

Załącznik do uchwały Prezydium i Komitetu Wykonawczego CRZZ z dnia 29 grudnia 1959 r. w sprawie odpowiedzialności i obowiązków gł. księgowych w związkach zawodowych.

I N S T R U K C J A

w sprawie obowiązków głównych księgowych (st. księgowych, księgowych) w związkach zawodowych.

§ 1. Do obowiązków gł. księgowego (st. księgowego, księgowego) jednostki związkowej należy:

- a) kierowanie rachunkowością jednostki,
- b) wykonywanie kontroli wstępnej dokumentów,
- c) wykonywanie kontroli bieżącej po realizacji dokumentów kontrolowanych wstępnie,
- d) opracowywanie budżetów i planów finansowych,
- e) realizowanie operacji budżetowych i pozabudżetowych,
- f) opracowywanie w ustalonych terminach sprawozdań finansowych własnych i zbiorczych.

§ 2. Kierowanie rachunkowością jednostki obejmuje:

- a) zorganizowanie prawidłowego obiegu dokumentów niezbędnych dla rachunkowości oraz bieżące prowadzenie rachunkowości,
- b) kierowanie pracą podległych sobie pracowników,
- c) instruktaż i szkolenie pracowników finansowych komórki własnej oraz podległych jednostek organizacyjnych,
- d) czuwanie nad całokształtem prac z zakresu rachunkowości gospodarki i sprawozdawczości podległych jednostek organizacyjnych,
- e) prawidłowe i terminowe sporządzanie sprawozdań finansowych jednostkowych i zbiorczych,
- f) prawidłowe obliczanie i terminowe odprowadzanie podatków i opłat państwowych oraz innych świadczeń publiczno-prawnych,
- g) terminowe ściąganie należności od dłużników i regulowanie zobowiązań w stosunku do wierzycieli,
- h) należyte przechowywanie i zabezpieczenie ksiąg i dokumentów finansowych, budżetów i sprawozdań,
- i) kierowanie pracą podległego etatowego aparatu kontrolno-rewizyjnego oraz ścisłe współpracowanie z ko-

misjami rewizyjnymi wszystkich szczebli w zakresie kontroli gospodarki związkowej,

- j) zorganizowanie i wykonywanie prac organizacyjnych, sprawozdawczych i kontrolnych, wynikających z nadzoru nad działalnością podległych pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych,
- k) opracowywanie wytycznych i instrukcji w sprawach budżetowania, rachunkowości, sprawozdawczości, ewidencji inwentaryzacji składników majątkowych dla podległych jednostek organizacyjnych w oparciu o przepisy instancji nadrzędnych.

Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) obowiązany jest przedsięwziąć środki zapobiegające kradzieżom, sprzeniewierzeniom i sprzecznemu z przepisami wydatkowaniu środków pieniężnych i rzeczowych.

§ 3. Wykonywanie kontroli wstępnej polega na badaniu przed realizacją legalności, zgodności z budżetem, rzetelności i prawidłowości dokumentów:

- a) stanowiących podstawę przyjęcia lub wydania środków pieniężnych,
- b) dotyczących obrotu i rozliczeń z bankami,
- c) dotyczących przyjęcia i wydania materiałów i środków trwałych,
- d) dotyczących innych operacji określonych w uchwałach i instrukcjach instancji związkowych oraz w przepisach prawa.

Kontrola wstępna obejmuje również badanie projektów umów, zleceń i zamówień, mogących powodować powstanie zobowiązania materialnego.

§ 4. Wykonywanie kontroli bieżącej po realizacji czynności kontrolowanych wstępnie polega na badaniu legalności, zgodności z budżetem, rzetelności i prawidłowości dokumentów obrotu środkami pieniężnymi i rzeczowymi składnikami majątkowymi oraz dokumentów o charakterze rozliczeniowym i kredytowym stanowiących podstawę

do otrzymania, lub wydania środków pieniężnych i rzeczowych.

Kontrola bieżąca obejmuje również badanie rzetelności i prawidłowości inwentaryzacji przeprowadzonej w jednostce związkowej.

§ 5. Opracowanie budżetów i planów finansowych polega na:

- a) opracowaniu w IV kwartale każdego roku w oparciu o wskazówki i wstępne ustalenia kierownictwa jednostki projektu wytycznych do budżetu na rok następny, określających główne kierunki działalności instancji, wysokość środków pieniężnych przeznaczonych na jej finansowanie oraz przedstawienie projektu tych wytycznych do akceptacji kierownictwu jednostki związkowej,
- b) opracowaniu w oparciu o uchwalone wytyczne kierownictwa oraz robocze plany pracy otrzymane z komórek organizacyjnych jednostki — projektu budżetu jednostkowego instancji związkowej (federacji, rady zakładowej, zakładu) wraz z uzasadnieniem, w układzie klasyfikacji budżetowej obowiązującej na dany rok; projekt budżetu gł. księgowy (księgowy) przedkłada do zatwierdzenia prezydium instancji (plenum rady zakładowej),
- c) sporządzaniu budżetu zbiorczego na podstawie budżetów otrzymanych od jednostek podległych oraz przedkładaniu go do zatwierdzenia lub wiadomości kierownictwu instancji (plenum, prezydium),
- d) przedkładaniu do wiadomości lub zatwierdzenia instancji nadrzędnej w obowiązującym terminie — rocznego preliminarza budżetowego jednostkowego i zbiorczego wraz z wymaganymi materiałami uzasadniającymi,
- e) powiadomieniu jednostek podległych oraz własnych komórek organizacyjnych o zatwierdzeniu ich budżetów przez kierownictwo instancji,
- f) opracowaniu w ciągu roku budżetowego w porozumieniu z zainteresowanymi wydziałami wniosków dla kierownictwa jednostki o dokonanie zmian w zatwierdzonym budżecie oraz powiadomieniu zainteresowanych komórek i jednostek o decyzjach kierownictwa w tym przedmiocie.

§ 6. Realizowanie operacji budżetowych i pozabudżetowych na podstawie zatwierdzonych budżetów i innych planów finansowych zgodnie z przepisami kasowo-rachunkowymi i innymi zarówno związkowymi jak i przepisami prawa — obejmuje:

- a) inkasowanie dochodów należnych jednostce związkowej,
- b) pokrywanie wydatków bezpośrednich jednostki związkowej,
- c) przekazywanie dotacji jednostkom niższego szczebla oraz dochodów należnych instancjom nadrzędnym,
- d) realizowanie i rozliczanie operacji zleconych przez instancje wyższego szczebla oraz inne instytucje nie-związkowe,
- e) realizowanie innych operacji wynikających z działalności gospodarczej jednostki oraz z innych obowiązujących przepisów.

§ 7. Ponadto do obowiązków głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) należy opracowywanie wszelkich informacji doraźnych z dziedziny gospodarki finansowo-majątkowej dla potrzeb kierownictwa instancji nadrzędnej.

§ 8. Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) powinien badać kontrolowane operacje finansowo-gospodarcze z punktu widzenia gospodarności i zgłaszać swoje uwagi i opinie w tym względzie kierownictwu jednostki związkowej.

§ 9. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego i materiałowego, a także dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym oraz zlecenia i umowy stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych i rzeczowych, muszą być — na dowód ich skontrolowania — podpisane przez głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) lub osobę przez niego upoważnioną, niezależnie od podpisów członków kierownictwa. Dla tego samego celu podpis głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) jest również obowiązujący na dyspozycjach z rachunków bankowych, umowach, zleceniach, zamówieniach, preliminarzach budżetowych, sprawozdaniach finansowych, instrukcjach itp. dokumentach.

§ 10. Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) ma obowiązek odmówić podpisu dokumentów dotyczących operacji sprzecznych z obowiązującymi przepisami, jak np.:

- a) rozchodowania środków pieniężnych na utrzymanie personelu z przekroczeniem zatwierdzonej ilości etatów, zaszeregowañ, stawek wynagrodzeń i funduszu plac,
- b) dodatkowych wypłat pracownikom za prace wchodzące w zakres ich obowiązków służbowych,
- c) nieuzasadnionego zlecenia osobom obcym prac, które należą do obowiązków służbowych pracowników jednostki,
- d) wypłaty nagród i zapomóg z przekroczeniem planowanych na ten cel funduszy.

Odmowę zgody na realizację dokumentów wraz z uzasadnieniem główny księgowy (st. księgowy, księgowy) zgłasza na piśmie kierownictwu jednostki związkowej za pośrednictwem swojego przełożonego, tj. członka prezydium odpowiedzialnego za sprawy finansowe.

W razie powtórnej decyzji kierownictwa, podtrzymującej decyzję poprzednią, główny księgowy (st. księgowy, księgowy) podpisuje dokument i realizuje go, zaopatrując go w klauzulę o złożonym przez siebie zastrzeżeniu.

§ 11. Dokumenty nieprawidłowe lub niekompletne powinny być zwracane właściwym komórkom organizacyjnym, celem dokonania uzupełnień lub zmian. Zarządzenia głównego księgowego, dotyczące prawidłowego i terminowego udokumentowania operacji i dostarczenia księgowości odpowiednich dowodów i informacji, mają moc obowiązującą dla wszystkich pracowników jednostki związkowej.

§ 12. Główny księgowy (st. księgowy, księgowy) ma prawo opiniować wszelkie wnioski i projekty uchwał powodujących skutki finansowe.

§ 13. W razie dłuższej nieobecności głównego księgowego (st. księgowego, księgowego) (urlop wypoczynkowy, choroba trwająca ponad kilka dni) wszelkie jego uprawnienia przechodzą na osobę, która go zastępuje.

D Z I A Ł B

49

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lutego 1960 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 marca 1960 r. Nr 13, poz. 78)

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1959 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 72, poz. 453) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 21 grudnia 1959 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 72, poz. 453).

2. Jednolity tekst ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych nie obejmuje:

- 1) art. 13 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 w brzmieniu: „Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1958 r.”;
- 2) art. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1959 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych w brzmieniu: „Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia“.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 5 lutego 1960 r. (poz. 78).

U S T A W A

z dnia 28 marca 1958 r.

o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych.

Art. 1. W celu zainteresowania załóg w zwiększeniu rentowności przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw pod zarządem państwowym tworzy się fundusz zakładowy.

Art. 2. 1. Na fundusz zakładowy przeznaczają się część zysku wygosparowanego przez przedsiębiorstwo w danym roku gospodarczym.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo jest planowo deficytowe i w związku z tym nie osiąga zysku lub jeżeli osiągnięty przez przedsiębiorstwo zysk nie wystarcza na utworzenie funduszu zakładowego w rozmiarze przewidzianym niniejszą ustawą, na fundusz zakładowy przeznaczają się odpowiednią sumę środków obrotowych przedsiębiorstwa.

3. Rada Ministrów może przeznaczyć na fundusz zakładowy inne środki niż przewidziane w ust. 1 i 2, jak również może wprowadzić potrącanie z funduszu zakładowego określonych kategorii nie uzasadnionych gospodarczo kosztów lub strat.

4. Uprawnienia przewidziane w ust. 3 Rada Ministrów może przekazać właściwemu ministrowi działającemu w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Art. 3. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie w danym roku wynik działalności gospodarczej równy wynikowi roku poprzedzającego, uzyskuje ono prawo do odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy. Jeżeli przedsiębiorstwo w danym roku poprawi wynik działalności gospodarczej w porównaniu do roku poprzedzającego — uzyskuje ono ponadto prawo do odpisu dodatkowego.

2. Przedsiębiorstwo, które w roku poprzedzającym nie osiągnęło planowanego wyniku działalności gospodarczej, uzyskuje prawo do odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy, jeżeli w danym roku osiągnie wynik w wysokości planowanej na rok poprzedzający, a prawo do odpisu dodatkowego — pod warunkiem osiągnięcia w danym roku poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego na rok poprzedzający.

3. Jeżeli wynik działalności gospodarczej osiągnięty przez przedsiębiorstwo w danym roku będzie gorszy od wyniku osiągniętego w roku poprzedzającym, a w przypadkach, o których mowa w ust. 2 — od wyniku planowanego na rok poprzedzający — odpis zasadniczy na fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu. Jeżeli pogorszenie wyniku wyniesie więcej niż 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do odpisu na fundusz zakładowy.

Art. 4. 1. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzeń po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych szczegółowe zasady dokonywania odpisów na fundusz zakładowy dla przedsiębiorstw podległych poszczególnym resortom, względnie zaliczonych do poszczególnych działów gospodarki narodowej i gałęzi produkcji. W rozporządzeniach tych Rada Ministrów określi sposób dokonywania odpisów na fundusz zakładowy oraz ich wysokość.

2. Rozporządzenia, o których mowa w ust. 1, Rada Ministrów podejmie na wniosek właściwego ministra zgłoszony w uzgodnieniu z właściwym zarządem głównym związku zawodowego.

Art. 5. W przypadkach uzasadnionych Rada Ministrów może w rozporządzeniach, o których mowa w art. 4:

- 1) uzależnić utworzenie funduszu zakładowego od spełnienia określonych warunków;
- 2) wprowadzić dla przedsiębiorstw podległych poszczególnym resortom względnie zaliczonych do poszczególnych działów gospodarki narodowej i gałęzi produkcji odmienne zasady dokonywania odpisów na fundusz zakładowy niż określone w art. 3, jeżeli to się przyczyni do bardziej skutecznego oddziaływania poprzez fundusz zakładowy na wzrost produkcji i obniżenie kosztów własnych;
- 3) wprowadzić odmienne niż określone w art. 3 zasady dokonywania odpisów na fundusz zakładowy dla przedsiębiorstw nowo powstałych lub powstałych w wyniku reorganizacji w roku poprzedzającym i danym roku, jak również takich, których plan na dany rok zakłada zgodnie ze wskaźnikami ustalonymi przez jednostkę nadrzędną pogorszenie wyników działalności gospodarczej w stosunku do wyników osiągniętych w roku poprzedzającym;
- 4) wyłączyć spod działania ustawy określone kategorie przedsiębiorstw.

Art. 6. 1. Przy obliczaniu funduszu zakładowego dokonuje się odpowiednich korekt o sumy wynikające z wprowadzonych w stosunku do roku poprzedzającego zmian w zakresie cen sprzedawanych wyrobów i taryf świadczonych usług, urzędowych zmian cen zużywanych środków produkcji i taryf usług, jak również zmian w zakresie wysokości marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia państwowe i społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz zasad norm amortyzacji — chyba że Rada Ministrów postanowi inaczej.

2. Ponadto dokonuje się odpowiednich korekt w przypadku, jeżeli osiągnięte przez przedsiębiorstwo wyniki są rezultatem naruszania wiążących przedsiębiorstwo zadań asortymentowych ustalonych przez jednostkę nadrzędną lub w umowie z odbiorcą, pogarszania jakości produkcji w stosunku do obowiązujących norm, standardów lub receptur, niewykonywania remontów budynków, maszyn i urządzeń, nieuzasadnionego obniżania nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy, nieamortyzowania środków trwałych — względnie rezultatem innej działalności, której celem jest osiąganie funduszu zakładowego drogą działania podejmowanego ze szkodą dla interesu społecznego.

Art. 7. 1. Środki funduszu zakładowego przeznaczają się w wysokości 1/4 każdorazowego odpisu na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników.

2. Pozostałą część środków funduszu zakładowego przeznaczają się:

- 1) na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników, przy czym kwoty przeznaczone na nagrody i świadczenia powinny być dzielone według wkładu pracy;
- 2) na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników oraz inne inwestycje socjalne służące potrzebom załogi.
3. Jeżeli suma środków pieniężnych przeznaczona zgodnie z ust. 1 na budownictwo mieszkaniowe nie przekroczy kwoty 50 000 zł za dany rok — przedsiębiorstwo może

środki te przeznaczyć na cele, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

4. Łączna kwota wypłat na cele, o których mowa w ust. 2 pkt 1, nie może przekraczać 8,5% osobowego funduszu płac wykonanego przez przedsiębiorstwo w danym roku.

5. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady wykorzystania środków funduszu zakładowego w części przeznaczonej na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników.

Art. 8. Podział funduszu zakładowego na cele określone w art. 7 należy do uprawnień przedsiębiorstwa.

Art. 9. 1. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisów na fundusz zakładowy co kwartał, przyjmując za podstawę obliczenia tych odpisów wyniki działalności gospodarczej wykazane w okresowych sprawozdaniach finansowych od początku roku do końca danego kwartału, a za podstawę odpisu rocznego — wynik działalności gospodarczej wykazany w rocznym sprawozdaniu finansowym, zatwierdzonym w przepisanej trybie. Przy ustalaniu wysokości odpisów za kwartały II i III oraz odpisu rocznego należy potrącić dokonane poprzednio odpisy.

2. Wysokość odpisów, zarówno kwartalnych, jak i rocznych, podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną. Składając wniosek o zatwierdzenie odpisu przedsiębiorstwo powinno dokonać przelewu pełnej sumy objętej wnioskiem na specjalny rachunek bankowy podlegający oprocentowaniu.

Art. 10. 1. Wypłata środków z funduszu zakładowego może nastąpić jedynie po zatwierdzeniu odpisu rocznego przez jednostkę nadrzędną. Przedsiębiorstwo może jednak dokonywać po upływie I półrocza i 3 kwartału wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 25% sumy odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. Przy wypłatach zaliczkowych na cele, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, wolno wydatkować kwotę nie przekraczającą 2% osobowego funduszu płac wykonanego w danym okresie.

2. Jeżeli dokonane w ciągu roku wypłaty zaliczkowe przekraczają sumę funduszu zakładowego za dany rok, wówczas różnicę pomiędzy kwotami wydatkowanymi a sumą funduszu zakładowego przypadającą za dany rok zalicza się jako wydatek obciążający fundusz zakładowy roku następnego. Przed całkowitym wyrównaniem tej różnicy nie mogą być wydatkowane żadne kwoty z funduszu zakładowego.

Art. 11. 1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do zakładów (oddziałów) działających na wewnętrznym rozrachunku gospodarczym, dla których wprowadzono obowiązek sporządzania samodzielnych bilansów.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady korzystania z funduszu zakładowego przez pracowników zarządów przedsiębiorstw obejmujących zakłady (oddziały), o których mowa w ust. 1.

Art. 12. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo dokonuje nielegalnych lub nieprawidłowych odpisów na fundusz zakładowy, jednostka nadrzędna obowiązana jest niezależnie od pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej pozbawić dyrektora przedsiębiorstwa i głównego księgowego prawa do udziału w funduszu zakładowym.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lutego 1960 r.

w sprawie komisji rozjemczych do rozpatrywania sporów między konferencjami samorządu robotniczego a jednostkami nadrzędnymi nad przedsiębiorstwami państwowymi.

(Dziennik Ustaw z dnia 3 marca 1960 r. Nr 12, poz. 73)

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy wstępne.

§ 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

- ustawie — oznacza to ustawę z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397),
- jednostce nadrzędnej nad przedsiębiorstwem — oznacza to — jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo objęte planowaniem centralnym — zjednoczenie (jednostkę równorzędną), a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo podległe radom narodowym — zjednoczenie lub zarząd przemysłu terenowego (jednostkę równorzędną).

Rozdział II

Zakres działalności komisji rozpatrującej spory.

§ 2. Spory pomiędzy konferencją samorządu robotniczego przedsiębiorstwa a jednostką nadrzędną nad przedsiębiorstwem (art. 23 ust. 1 ustawy) rozpatruje komisja rozjemcza przy właściwym ministrze lub przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), nazywana w dalszym ciągu „komisją rozjemczą“.

§ 3. 1. W przypadku gdy konferencja samorządu robotniczego uważa, że decyzja jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem narusza uprawnienia samorządu robotniczego, w szczególności w sprawach określonych w art. 7 i 8 ustawy, lub nie zapewnia wyrównania ujemnych skutków ekonomicznych spowodowanych zleceniem dodatkowych zadań produkcyjnych w ciągu roku — może zgłosić wniosek o rozpatrzenie sprawy przez komisję rozjemczą.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być zgłoszony w ciągu miesiąca od daty najbliższego posiedzenia konferencji samorządu robotniczego, odbytego po uzyskaniu wiadomości o decyzji wydanej przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem.

3. Jeżeli wniosek dotyczy spraw wynikających z ustalenia przez jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami w ramach obowiązującego planu gospodarczego wiążących przedsiębiorstwo wskaźników albo gdy sprawa ta wyniknie w toku rozpatrywania wniosku, komisja rozjemcza przekazuje sprawę właściwemu ministrowi (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) do rozstrzygnięcia.

§ 4. W razie stwierdzenia naruszenia uprawnień samorządu robotniczego lub zlecenia dodatkowych zadań produkcyjnych w ciągu roku bez zapewnienia wyrównania ujemnych skutków ekonomicznych komisja rozjemcza uchyli decyzję jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem i ustali wytyczne dla wydania nowej decyzji przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem.

§ 5. 1. Komisja rozjemcza doręcza orzeczenia organowi samorządu robotniczego, który sprawę skierował do komisji, jednostce nadrzędnej nad przedsiębiorstwem, która wydała decyzję będącą przedmiotem orzeczenia, oraz właściwemu ministrowi (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

2. Orzeczenia komisji rozjemczej są ostateczne i podlegają wykonaniu w terminie 14 dni od daty otrzymania decyzji.

§ 6. Właściwy minister (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może w przypadku naruszenia prawa lub grożącej szkody dla gospodarki narodowej uchylić wydane orzeczenie komisji rozjemczej w terminie 14 dni od daty otrzymania orzeczenia i rozstrzygnąć sprawę merytorycznie po uprzednim porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

Rozdział III.

Skład komisji rozjemczych i podejmowanie decyzji.

§ 7. 1. Komisje rozjemcze składają się w połowie z przedstawicieli administracji gospodarczej, w połowie zaś z przedstawicieli związków zawodowych.

2. Członków komisji rozjemczej działającej przy ministrze powołuje minister w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego. Członków komisji rozjemczej działającej przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) powołuje prezydium tej rady w porozumieniu z właściwą wojewódzką komisją związków zawodowych.

3. Przewodniczącego komisji rozjemczej powołuje minister (przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) spośród przedstawicieli administracji gospodarczej.

4. Zastępcę przewodniczącego komisji wybiera komisja rozjemcza na wniosek zarządu głównego (okręgowego) właściwego związku zawodowego spośród przedstawicieli związków zawodowych będących w składzie komisji.

5. Przewodniczący komisji i jego zastępca stanowią prezydium komisji rozjemczej.

§ 8. 1. Skład osobowy komisji rozjemczej nie powinien przekraczać 30 osób.

2. Kadencja komisji wynosi 2 lata.

3. W uzasadnionych przypadkach właściwy minister w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego (prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa w porozumieniu z właściwą komisją związków zawodowych) może odwołać poszczególnych członków komisji rozjemczej przed upływem kadencji, powołując na ich miejsce nowych członków w trybie i na zasadach określonych w § 7 ust. 2.

§ 9. 1. Komisje rozjemcze orzekają w zespołach czteroosobowych, złożonych z członków komisji, w równej liczbie przedstawicieli administracji gospodarczej i związków zawodowych.

2. Na wniosek konferencji samorządu robotniczego lub jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem albo z inicjatywy przewodniczącego komisji rozjemczej rozpatrywanie sprawy może nastąpić przez zespół w składzie powiększonym o dalszych dwóch lub czterech członków, przy czym w każdym przypadku zespół orzekający musi składać się z członków komisji, w równej liczbie przedstawicieli administracji gospodarczej i związków zawodowych.

3. Skład zespołu orzekającego, jego przewodniczącego oraz termin i miejsce rozpatrzenia sprawy wyznacza prezydium komisji (§ 7 ust. 5).

§ 10. 1. Orzeczenia zespołów orzekających zapadają jednomyślnie.

2. W razie braku jednomyślności sprawa zostaje przekazana właściwemu ministrowi (prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), który rozstrzyga spór w porozumieniu z zarządem głównym (okręgowym) właściwego związku zawodowego.

Rozdział IV.

Postępowanie przed komisją rozjemczą.

§ 11. 1. Komisja rozjemcza rozpoznaje sprawę na podstawie wniosku konferencji samorządu robotniczego.

2. Prezydium komisji rozjemczej lub zespół orzekający komisji może na wniosek konferencji samorządu robotniczego lub jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem albo z własnej inicjatywy powołać rzeczoznawców w celu zasięgnięcia ich opinii.

§ 12. Wszczęcie postępowania nie wstrzymuje wykonania decyzji wydanej przez jednostkę nad-

rzędną nad przedsiębiorstwem, będącej przedmiotem rozpatrzenia przez komisję rozjemczą.

§ 13. 1. W razie odrzucenia wniosku z powodu braku właściwości komisji rozjemczej do rozpatrzenia sprawy, konferencja samorządu robotniczego może wnieść w ciągu 7 dni zażalenie do właściwego ministra (prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

2. O załatwieniu zażaleń, o których mowa w ust. 1, decyduje ostatecznie właściwy minister (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z zarządem głównym (okręgowym) właściwego związku zawodowego.

§ 14. 1. Orzeczenia komisji rozjemczej powinny zawierać stwierdzenia, o których mowa w § 4, i ich uzasadnienie.

2. Komisja rozjemcza może w orzeczeniu ustalić wytyczne co do uregulowania sprawy, której spór dotyczy.

§ 15. Szczegółowy tryb postępowania przed komisjami rozjemczymi określa regulamin stanowiący załącznik do rozporządzenia.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

§ 16. Członkowie zespołów orzekających komisji rozjemczych oraz powołani rzeczoznawcy otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za udział w posiedzeniach zespołów orzekających według stawek obowiązujących dla pracowników państwowych.

§ 17. Wydatki komisji rozjemczych pokrywane są z budżetów właściwych ministerstw (prezdyjów wojewódzkich rad narodowych, rad narodowych miast wyłączonych z województwa).

§ 18. Właściwi ministrowie (prezdydia właściwych wojewódzkich rad narodowych, rad narodowych miast wyłączonych z województwa) powołają komisje rozjemcze w ciągu 30 dni od daty wejścia w życie rozporządzenia.

§ 19. Spory wszczęte na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia prowadzone będą nadal w trybie przewidzianym w dotychczasowych przepisach.

§ 20. Tracą moc przepisy w sprawach uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1960 r. (poz. 73).

REGULAMIN POSTĘPOWANIA PRZED KOMISJAMI ROZJEMCZYM DO ROZPATRYWANIA SPORÓW MIĘDZY KONFERENCJAMI SAMORZĄDU ROBOTNICZEGO A JEDNOSTKAMI NADRZĘDNymi NAD PRZEDSIĘBIORSTWAMI PAŃSTWOWYMI

§ 1. Ilekroć w niniejszym regulaminie jest mowa o:

— ustawie — oznacza to ustawę z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397),

— rozporządzeniu — oznacza to rozporządzenie Rady

Ministrów z dnia 25 lutego 1960 r. w sprawie komisji rozjemczych do rozpatrywania sporów między konferencjami samorządu robotniczego a jednostkami nadrzędnymi nad przedsiębiorstwami państwowymi (Dz. U. Nr 12, poz. 73),

- uczestnikach sprawy — oznacza to zainteresowaną jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem i konferencją samorządu robotniczego,
- komisji rozjemczej — oznacza to komisję, o której mowa w art. 23 ustawy.

§ 2. Wniosek o rozpatrzenie sprawy przez komisję rozjemczą powinien zawierać:

- 1) dokładne oznaczenie uczestników sprawy oraz ich adresy,
- 2) określenie przedmiotu sporu.

§ 3. 1. Wniosek konferencji samorządu robotniczego o wszczęcie postępowania przed komisją rozjemczą podpisuje przewodniczący rady robotniczej, działający na podstawie uchwały prezydium rady robotniczej lub rady zakładowej.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 26 ustawy, wniosek podpisuje osoba upoważniona przez prezydium konferencji samorządu robotniczego.

§ 4. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) odpis zakwestionowanej decyzji jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem,
- 2) odpis uchwały konferencji samorządu robotniczego,
- 3) inne dokumenty uzasadniające twierdzenia wniosku.

§ 5. 1. Prezydium komisji rozjemczej bada, czy złożony wniosek odpowiada warunkom §§ 2—4, i w razie potrzeby wzywa konferencję samorządu robotniczego do uzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie. W razie bezskutecznego upływu terminu wniosek podlega zwrotowi.

2. Prezydium komisji rozjemczej przed nadaniem biegu sprawie sprawdza dopuszczalność drogi postępowania przed komisją w przedmiocie objętym wnioskiem. W razie stwierdzenia, iż spór nie należy do właściwości komisji rozjemczej (§ 3 ust. 1 rozporządzenia), prezydium komisji odrzuca wniosek i zawiadamia o tym zarząd główny (okręgowy) właściwego związku zawodowego.

3. Wnioskodawca może wnieść zażalenie na decyzję odrzucającą wniosek. Zażalenie rozpatruje komisja rozjemcza.

§ 6. Prezydium komisji rozjemczej nadając bieg sprawie:

- 1) wyznacza przewodniczącego zespołu orzekającego i skład zespołu,
- 2) wyznacza termin i miejsce rozprawy i zarządza doręczenie wezwania uczestnikom sprawy,
- 3) zarządza doręczenie odpisu wniosku jednostce nadrzędnej nad przedsiębiorstwem.

§ 7. 1. Wezwania na rozprawę i zawiadomienia powinny być doręczane przynajmniej na 7 dni przed terminem rozprawy.

2. Przy rozpatrywaniu sporu przez zespół powinni uczestniczyć przedstawiciele uczestników sprawy.

3. W razie nieprzybycia na rozprawę przedstawicieli uczestników sprawy mimo doręczenia im wezwania, zespół orzekający komisji rozjemczej może przeprowadzić rozprawę bez ich udziału, jeżeli uzna to za możliwe na podstawie posiadanych materiałów.

§ 8. Przedstawiciele uczestników sprawy i rzeczoznawcy mogą zgłaszać na rozprawie oświadczenia i wnioski.

§ 9. 1. Po przeprowadzeniu rozprawy zespół orzekający komisji rozjemczej odbywa niejawną naradę i wydaje orzeczenie.

2. Orzeczenie zapada jednomyślnie. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie zespołu orzekającego.

3. Przewodniczący zespołu orzekającego ogłasza orzeczenie bezpośrednio po zakończeniu narady. Na żądanie uczestnika sprawy orzeczenie powinno być doręczone na piśmie w ciągu 3 dni od zgłoszenia żądania.

§ 10. W razie braku jednomyślności przewodniczący komisji rozjemczej zawiadamia o tym członków sprawy i przesyła akta sprawy właściwemu ministrowi (prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), który wydaje decyzję w terminie 30 dni od przekazania sprawy.

§ 11. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół.

§ 12. 1. Spór wniesiony do komisji rozjemczej powinien być rozpatrzony w terminie jak najkrótszym, nie później jednak niż w ciągu 30 dni od złożenia wniosku.

2. W razie niewydania orzeczenia przez komisję rozjemczą w okresie 30 dni od złożenia wniosku, przewodniczący komisji składa właściwemu ministrowi (prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) sprawozdanie o przyczynach nierozpatrzenia sporu.

§ 13. Przewodniczący komisji rozjemczej przesyła odpis orzeczenia uczestnikom sprawy, właściwemu ministrowi (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) oraz zarządowi głównemu (okręgowemu) właściwego związku zawodowego.

§ 14. 1. Decyzja właściwego ministra (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) uchylająca orzeczenie komisji rozjemczej (§ 4 rozporządzenia) powinna być wydana na piśmie.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, minister (prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) przesyła w oryginale przewodniczącemu komisji rozjemczej, a w odpisach uczestnikom sprawy.

51

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lutego 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 marca 1960 r. Nr 13, poz. 77)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1958 r. Nr 18, poz. 74 i z 1959 r. Nr 72, poz. 453) zarządza się, co następuje:

I. Przepis ogólny.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy kopalń węgla oraz zakładów energetycznych okręgu, podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. Kopalnie węgla kamiennego i brunatnego przeznaczają na fundusz zakładowy:

- 1) za każdy procent przekroczenia planu wydobywania — kwotę odpowiadającą 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1960;
- 2) za każdy procent przekroczenia wyznaczonej (zadanej) przez zjednoczenie wydajności ogólnej w kopalniach węgla kamiennego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1960 — przy czym średnia wyznaczonych dla poszczególnych kopalń wydajności ogólnych nie może być niższa od wydajności ogólnej osiągniętej przez dane zjednoczenie w 1959 r.;
- 3) za każdy procent przekroczenia planu:
 - a) wydajności ogólnej w głębinowych kopalniach węgla brunatnego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płac planowanego na 1960 r.,
 - b) wydajności ogólnej liczonej na ogólną masę wydobytego węgla i zebranego nadkładu w kopalniach odkrywkowych węgla brunatnego — 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na 1960 r.;
- 4) w razie osiągnięcia planowanego zysku — 20% osiągniętego zysku.

§ 3. 1. Podstawą obliczeń funduszu zakładowego jest wydobycie węgla netto (bez mułów z dawnej produkcji). Wysokość osiągniętego wydobywania węgla kamiennego pomniejsza się o 25% ilości węgla wynikającej z wypłaconych bonifikat za niedotrzymanie jakości węgla. Ilości te oblicza się przez podzielenie kwoty bonifikat przez cenę rozliczeniową danego sortymentu i klasy węgla.

2. Dla Kopalni Węgla Kamiennego: „Bolesław Chrobry“, „Victoria“, „Thorez“, „Mieszko“ i „Słupiec“ podstawą obliczeń funduszu zakładowego jest wydobycie węgla wsadowego, a dla Kopalni Węgla Kamiennego „Nowa Ruda“ — wydobycie węgla (netto) i łupku surowego, przeznaczonego dla pralni.

§ 4. Kopalnie w budowie: „Mszana“, „Jastrzebie“, „Moszczenica“, „Szczygłowice“ i „Staszic“ nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 5. 1. Zakłady energetyczne okręgu przeznaczają na fundusz zakładowy:

- 1) 15% kalkulowanego zysku ze sprzedaży energii elektrycznej i ciepłej przy wykonaniu planu do 101% oraz
- 2) 5% kalkulowanego zysku osiągniętego w wyniku sprzedaży powyżej 101% planu.

2. Zysk, o którym mowa w ust. 1, ulega skorygowaniu za niedotrzymanie lub przekroczenie planowanej średniej mocy dyspozycyjnej w szczycie według następujących zasad:

- 1) za każdy 1% niedotrzymania tej mocy — obniża się proporcjonalnie sumę kalkulowanego zysku o 2%,
- 2) za każdy 1% przekroczenia tej mocy — powiększa się proporcjonalnie sumę kalkulowanego zysku o 2%.

3. Za kalkulowany zysk w rozumieniu ust. 1 uważa się różnicę między kalkulowaną wartością energii elektrycznej i ciepłej a jej rzeczywistym kosztem własnym, skorygowaną o sumę zysków

i strat nadzwyczajnych oraz o sumę pogorszenia wyniku działalności pozazakładowej w stosunku do planu. Za kalkulowaną wartość uważa się powiększoną o 5% sumę iloczynów wynikających z przemnożenia rzeczywistych ilości energii elektrycznej i ciepłej sprzedanej odbiorcom przez ustalone w planie techniczno-ekonomicznym jednostkowe koszty energii elektrycznej i ciepłej, liczone na szczeblu przedsiębiorstwa.

4. Z funduszu zakładowego ustalonego zgodnie z ust. 1 — przeznaczają się:

- 1) dla elektrowni (zespołów elektrowni) i elektrociepłowni wydzielonych — 15% kalkulowanego zysku ze sprzedaży mocy dyspozycyjnej; kalkulowanym zyskiem ze sprzedaży mocy dyspozycyjnej jest różnica między powiększoną o 5% sumą faktury za postawioną do dyspozycji moc a rzeczywistymi kosztami mocy, skorygowana o saldo zysków i strat nadzwyczajnych oraz o sumę pogorszenia wyniku działalności pozazakładowej w stosunku do planu;
- 2) dla zakładów energetycznych i zakładów sieci ciepłych:
 - a) 15% kalkulowanego zysku ze sprzedaży usług za przesyłanie energii i obsługę odbiorców; kalkulowanym zyskiem jest różnica między powiększoną o 5% sumą faktury za przesyłanie energii i obsługę odbiorców a rzeczywistymi kosztami przesyłania energii i obsługi odbiorców, skorygowana o saldo zysków i strat nadzwyczajnych oraz o sumę pogorszenia wyniku działalności pozazakładowej w stosunku do planu,
 - b) dla elektrowni nie wydzielonych wchodzących w skład zakładów energetycznych — 15% kalkulowanego zysku ze sprzedaży mocy dyspozycyjnej, określonego w pkt 1;
- 3) dla zarządu przedsiębiorstwa i zakładów wchodzących w skład przedsiębiorstwa — różnicę między sumą funduszu zakładowego ustalonego zgodnie z ust. 1 a sumą wynikającą z pkt 1 i 2, z tym że Minister Górnictwa i Energetyki w drodze zarządzenia ustali zasady podziału tej różnicy oraz określi zakłady uprawnione do otrzymania różnicy.

5. Niezależnie od odpisów na fundusz zakładowy przypadających w myśl przepisów ust. 3 elektrownie i elektrociepłownie wydzielone, zakłady energetyczne, zakłady sieci ciepłych i zarząd przedsiębiorstwa przeznaczają dodatkowo na fundusz zakładowy 15% osiągniętego zysku ze sprzedaży pozostałych wyrobów, usług i materiałów (poza energią elektryczną i ciepłą).

III. Środki dodatkowe na fundusz zakładowy oraz zmniejszenie wysokości odpisów.

§ 6. Minister Górnictwa i Energetyki może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy całkowitego zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju artykułów.

§ 7. 1. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwom (zakładom) przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów, należy dokonać korekty z tytułu zysku osiągniętego przez przed-

siębiorstwo (zakład) z produkcji artykułów i usług nie objętych obowiązującymi cennikami (taryfami).

2. Minister Górnictwa i Energetyki ustali w drodze zarządzenia zasady i tryb korygowania zysku osiągniętego z produkcji artykułów i usług, o których mowa w ust. 1, jeżeli zysk ten został osiągnięty na skutek nieprawidłowo ustalonych cen.

§ 8. 1. W celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo (zakład) spełniło warunki do dokonania odpisu na fundusz zakładowy oraz w celu obliczenia wysokości odpisu — należy skorygować wynik działalności gospodarczej osiągnięty w roku 1960 stosownie do przepisu art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 18, poz. 74 oraz z 1959 r. Nr 72, poz. 453).

2. Dla celów, o których mowa w ust. 1, wynik roku 1960 koryguje się również o wskaźnik procentowy zmiany wysokości sprzedaży planowo-deficytowych wyrobów i usług w roku 1960 w stosunku do roku 1959.

IV. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwom (zakładom), które nie spełnią warunków określonych w §§ 2 i 3, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa (zakładu); jeżeli jednak przedsiębiorstwo (zakład) nie spełni tylko w pierwszym półroczu lub trzech pierwszych kwartałach 1960 r. warunków do tworzenia funduszu zakładowego, natomiast spełni je w następnych okresach 1960 r., wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

V. Przepisy końcowe.

§ 10. Na podstawie decyzji Ministra Górnictwa i Energetyki wydanej w porozumieniu z Ministrem Finansów przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do działających według zasad rachunku gospodarczego gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych i budżetowanych, których przedmiot i rodzaj działalności uzasadnia tworzenie funduszu zakładowego.

§ 11. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych.

§ 12. W przedsiębiorstwach i jednostkach organizacyjnych objętych przepisami rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

52

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 marca 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych.

(*Dziennik Ustaw z dnia 15 marca 1960 r. Nr 14, poz. 80*)

Na podstawie art. 4 pkt 5 i art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji stanowiącej załącznik nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149 i z 1959 r. Nr 17, poz. 95) w części II „Kwalifikacje” po ust. 9a dodaje się ust. 9b w brzmieniu:

„9b. Osoby, które ukończyły zawodowe studia administracyjne na uniwersytetach, mogą zajmować stanowiska, dla których przewidziane jest wyższe wykształcenie ekonomiczne lub prawnicze, z wyjątkiem stanowisk radców prawnych”.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom oraz prezydiom rad narodowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

53

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 29 lutego 1960 r.

w sprawie orderów i odznaczeń.

(*Monitor Polski z dnia 19 marca 1960 r. Nr 25, poz. 120*)

(*Wyciąg*)

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. Nr 10, poz. 66) Rada Państwa postanawia:

Rozdział 2.

Przedstawianie wniosków o nadanie orderów i odznaczeń.

§ 21. 1. Wnioski o nadanie orderów i odznaczeń przedstawiają Radzie Państwa:

1) naczelne władze organizacji politycznych, społecznych, związkowych, spółdzielczych i naukowych — za zasługi położone w dziedzinach objętych działalnością tych organizacji; wykaz organizacji uprawnionych do przedstawiania wniosków ustala Rada Państwa.

§ 23. Władze i organy wymienione w § 21 przedstawiają wnioski o nadanie orderów i odznaczeń:

- 1) z inicjatywy terenowych władz organizacji politycznych, społecznych, związkowych i spółdzielczych, prezydiów rad narodowych oraz kierowników nie podporządkowanych radom narodowym przedsiębiorstw, zakładów, instytucji i urzędów — bądź
- 2) z własnej inicjatywy.

§ 25. 1. Wnioski o nadanie orderów i odznaczeń powinny zawierać opinię wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych, właściwej ze względu na miejsce pracy, działalności lub zamieszkania osoby, której wniosek dotyczy.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

- 1) wniosków o nadanie orderów i odznaczeń za zasługi w pracy lub działalności wykonywanej we władzach i organach centralnych, jak również za zasługi w działalności o zasięgu ogólnokrajowym,
- 2) wniosków o nadanie orderów i odznaczeń członkom egzektyw (prezydiów) wojewódzkich komitetów partii i stronnictw politycznych oraz przewodniczącym lub innym osobom wchodzącym w skład prezydiów wojewódzkich (miejskich) w miastach wyłączonych z województw rad narodowych,
- 3) wniosków przedstawianych przez Ministrów Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych i Handlu Zagranicznego oraz przez Ministra Spraw Wewnętrznych, jeżeli wnioski dotyczą żołnierzy i pracowników cywilnych Wojsk Wewnętrznych,
- 4) wniosków o nadanie medalu „Za długoletnie pożycie małżeńskie“.

§ 26. 1. Jeżeli żąda tego władza lub organ występujący z wnioskiem (§ 21), negatywna opinia wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych powinna być uzasadniona.

2. Negatywna opinia wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych nie pozbawia władzy lub organu występującego z wnioskiem możliwości przedstawienia go Radzie Państwa.

§ 27. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych powołują wojewódzkie komisje odznaczeń państwowych w następującym składzie:

- 1) przewodniczący prezydium lub inna osoba wchodząca w skład prezydium wojewódzkiej rady narodowej — jako przewodniczący wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych,
- 2) jedna lub dwie osoby wchodzące w skład prezydium wojewódzkiej rady narodowej — jako zastępcy przewodniczącego wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych,

3) 4 do 8 przedstawicieli organizacji politycznych, społecznych i związkowych danego województwa — jako członkowie wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych.

2. Tryb pracy wojewódzkiej komisji odznaczeń państwowych określa regulamin, uchwalony przez nią zgodnie z wytycznymi Kancelarii Rady Państwa; regulamin podlega zatwierdzeniu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 28. W miastach wyłączonych z województw powołuje się miejskie komisje odznaczeń państwowych, stosując odpowiednio przepisy §§ 25 do 27.

§ 29. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może po porozumieniu z prezydium zainteresowanej powiatowej (miejskiej) rady narodowej postanowić powołanie powiatowej (miejskiej) komisji odznaczeń państwowych, określając zarazem kategorie wniosków podlegających opiniowaniu przez tę komisję. Uchwała w tym przedmiocie podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

2. Powiatową (miejską) komisję odznaczeń państwowych powołuje prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej w następującym składzie:

- 1) przewodniczący prezydium lub inna osoba wchodząca w skład prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej — jako przewodniczący komisji,
- 2) osoba wchodząca w skład prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej — jako zastępca przewodniczącego komisji,
- 3) 4 do 6 przedstawicieli organizacji politycznych, społecznych i związkowych powiatu (miasta) — jako członkowie komisji.

3. Tryb pracy powiatowej (miejskiej) komisji odznaczeń państwowych określa regulamin, uchwalony przez nią zgodnie z wytycznymi Kancelarii Rady Państwa; regulamin podlega zatwierdzeniu przez prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 30. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może postanowić, że wnioski zaopiniowane przez powiatową (miejską) komisję odznaczeń państwowych nie wymagają zaopiniowania przez wojewódzką komisję odznaczeń państwowych. W tym przypadku stosuje się odpowiednio przepisy § 26.

§ 31. 1. Ordery i odznaczenia będą nadawane w następujących terminach:

- 1) osobom, które szczególnie wyróżniły się przy budowie kluczowych inwestycji albo innych inwestycji o ważnym dla danego terenu znaczeniu — w związku z oddaniem tych inwestycji do użytku,
- 2) osobom, które uzyskały wybitne osiągnięcia w budownictwie socjalistycznym, zwłaszcza w dziedzinie realizacji narodowych planów gospodarczych, wynalazczości i postępu technicznego, opanowania nowych rodzajów produkcji, w dziedzinie odkryć geologicznych, nauki i sztuki — w każdym czasie,

- 3) osobom wybitnie zasłużonym — w związku z jubileuszem ich długoletniej pracy lub działalności,
- 4) za nieprzerwaną i wyróżniającą się pracę w górnictwie pod ziemią, w hutnictwie i w stoczniach — w związku z Dniem Górnika (4 grudnia), Dniem Hutnika (w drugą niedzielę maja) oraz Dniem Morza (w ostatnią niedzielę czerwca),
- 5) medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny“ — w związku z Dniem Wojska Polskiego (12 października),
- 6) medal „Za ofiarność i odwagę“ oraz medal „Za długoletnie pożycie małżeńskie“ — w każdym czasie,
- 7) za całokształt zasług położonych w długoletniej pracy lub działalności — na 20-lecie Polski Ludowej i po upływie następnych pięcioletnich okresów, w związku ze świętem państwowym 22 lipca.

2. Wnioski o nadanie orderów i odznaczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1—5, powinny być przedstawione Radzie Państwa najpóźniej na 1 miesiąc przed projektowanym terminem ich wręczenia lub dniem, w związku z którym są nadawane, a wnioski określone w ust. 1 pkt 7 — najpóźniej na 3 miesiące przed dniem, w związku z którym są nadawane.

§ 32. 1. Wniosek o nadanie orderu lub odznaczenia powinien zawierać:

- 1) dokładne dane personalne osoby, której wniosek dotyczy,
- 2) konkretne opisanie zasług, uzasadniających nadanie orderu lub odznaczenia, ze wskazaniem stażu pracy lub działalności,
- 3) krótką charakterystykę postawy społecznej osoby, której wniosek dotyczy,
- 4) opinię zakładowej organizacji politycznej i związkowej, jeżeli przedstawienie wniosku następuje z inicjatywy zakładu pracy,
- 5) opinię komisji odznaczeń państwowych, z wyjątkiem wniosków określonych w § 25 ust. 2,

6) inne dane, jeżeli wymagają tego przepisy dotyczące poszczególnych orderów lub odznaczeń.

2. Wnioski o nadanie orderów i odznaczeń powinny być sporządzone na formularzach według wzoru, który określa Kancelaria Rady Państwa w drodze instrukcji.

3. Przy przedstawieniu wniosków w ilości przewyższającej 10 należy załączyć zbiorcze ich zestawienie według wzoru, który określa Kancelaria Rady Państwa w drodze instrukcji.

R o z d z i a ł 5. Przepisy końcowe.

§ 42. Do wojewódzkich i powiatowych (miejskich) komisji odznaczeń państwowych stosuje się odpowiednio przepisy § 5 uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-30, poz. 442).

§ 43. Tracą moc:

- 1) uchwała Rady Państwa z dnia 29 marca 1950 r. określająca skład wojewódzkich komisji odznaczeniowych,
- 2) uchwała Rady Państwa z dnia 17 maja 1951 r. w sprawie trybu przedstawiania wniosków o odznaczenia oraz wręczenia odznaczeń nadawanych przez Radę Państwa (Monitor Polski Nr A-57, poz. 756),
- 3) uchwała Rady Państwa z dnia 12 maja 1954 r. — Statut „Medalu 10-lecia Polski Ludowej“ (Monitor Polski Nr A-45, poz. 636),
- 4) uchwała Rady Państwa z dnia 18 października 1956 r. — Statut medalu „Za waszą wolność i naszą“ (Monitor Polski Nr 86, poz. 997),
- 5) uchwała Rady Państwa z dnia 1 lutego 1957 r. — Statut „Wielkopolskiego Krzyża Powstańczego“ (Monitor Polski Nr 13, poz. 91).

§ 44. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

54

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 29 lutego 1960 r.

w sprawie ustalenia wykazu organizacji uprawnionych do przedstawiania Radzie Państwa wniosków o nadanie orderów i odznaczeń.

(Monitor Polski z dnia 19 marca 1960 r. Nr 25, poz. 121)
(Wyciąg)

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. Nr 10, poz. 66) w związku z § 21 ust. 1 pkt 1 uchwały Rady Państwa z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie orderów i odznaczeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 120) Rada Państwa ustala:

§ 1. Naczelne władze niżej wymienionych organizacji uprawnione są do przedstawiania Radzie

Państwa wniosków o nadanie orderów i odznaczeń

4. Zrzeszenie Związków Zawodowych (Centralna Rada Związków Zawodowych).

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

55

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 marca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 marca 1960 r. Nr 15, poz. 85)

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95 i z 1960 r. Nr 14, poz. 80) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95 i z 1960 r. Nr 14, poz. 80) w części A dotyczącej pracowników prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw w grupie zawodowej technicznej uzupełnia się, jak następuje:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
2a	Starszy inżynier	wyższe wykształcenie techniczne	4	Grupa uposażenia VIII—III

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

56

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 24 lutego 1960 r.

w sprawie określenia zakresu obowiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach.

*(Dziennik Ustaw z dnia 15 marca 1960 r. Nr 14, poz. 81)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu porządku i czystości w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 27, poz. 167) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez użyte w rozporządzeniu określenie „zarządca nieruchomości“ rozumie się w stosunku do nieruchomości stanowiących własność osób fizycznych lub prawnych nie będących jednostkami państwowymi — właściciela nieruchomości lub osobę prawa jego reprezentującą, a w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Państwa — kierowników jednostek sprawujących zarząd nieruchomości, w stosunku zaś do nieruchomości stanowiących teren budowy — również w odpowiednim zakresie kierowników budowy.

2. Przez użyte w rozporządzeniu określenie „dozorca domu“ rozumie się osoby, które na podstawie umowy z zarządcą nieruchomości bądź na podstawie stosunku pracy zobowiązane są do bezpośredniego utrzymywania porządku i czystości na terenie nieruchomości.

§ 2. 1. Do obowiązków dozorców domów mieszkalnych (bloków, kolonii) należy:

- 1) usuwanie (zamiatanie, zbieranie, zmywanie) nieczystości z części zabudowań przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców, jak np. sienie, klatki schodowe, korytarze, kabiny dźwigowe, ustępy ogólne itp.;
- 2) usuwanie nieczystości z powierzchni nieruchomości (podwórz, przejść, bram, zieleńców itp.) oraz z chodnika, zieleńca i połowy szerokości jezdni na odcinku ulicy położonym wzdłuż nieruchomości, a jeżeli nieruchomość przylega do placu publicznego — z chodnika i 5-metrowego pasa jezdni wzdłuż chodnika; śnieg i lód należy usuwać z wymienionej powierzchni (oprócz zieleńców) i usypywać go w przyzmy;
- 3) skrapianie wodą przed zamiataniem nie zabudowanej powierzchni nieruchomości, chodnika i części jezdni, o których mowa w pkt 2, i polewanie wodą w porze letniej lub zastosowanie środków zapobiegających skutkom gołodzi w porze zimowej;
- 4) pielęgnowanie zieleńców, kwietników itp. zarówno na terenie nieruchomości, jak i przed nią na ulicy (placu) w granicach do krawężnika, a zwłaszcza przekopanie i obsianie trawą do dnia 30 kwietnia każdego roku oraz

- podlewanie i przeciwdziałanie deptaniu;
- 5) unieszkodliwianie pod nadzorem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej nieczystości zawierających składniki niebezpieczne dla zdrowia i życia ludzi i zwierząt za pomocą środków i urządzeń do tego celu przeznaczonych;
 - 6) wykonywanie czynności związanych z dezynfekcją, dezynsekcją i deratyzacją pomieszczeń, urządzeń oraz terenu nieruchomości, przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców, w zakresie ustalonym przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i stosownie do wytycznych tych organów;
 - 7) wykonywanie czynności w zakresie zleconym przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w związku z przeprowadzaną przez nią akcją przeciwepidemiczną;
 - 8) czuwanie nad sprawnym działaniem instalacji i urządzeń technicznych w częściach nieruchomości przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców oraz znajdujących się w poszczególnych lokalach, jeżeli mają wpływ na prawidłowe działanie urządzeń technicznych zainstalowanych w innych lokalach, jak np. główne przewody (piony) wodociągowe, kanalizacyjne itp., lub gdy stan ich może zagrażać zdrowiu użytkowników;
 - 9) bezzwłoczne powiadomienie zarządcy nieruchomości o dostrzeżonych uszkodzeniach lub wadliwym działaniu instalacji i urządzeń wymienionych w pkt 8 oraz podejmowanie dołączonych środków niezbędnych dla ochrony mieszkańców przed niebezpiecznymi dla życia lub mienia skutkami uszkodzeń lub wadliwego działania tych urządzeń, polegających na unieruchamianiu wadliwie działającego urządzenia, np. dźwigu (windy), zamknięciu dopływu gazu, zamknięciu dopływu wody w razie pęknięcia przewodu wodociągowego itp.;
 - 10) zapobieganie uszkodzeniom bądź zniszczeniu znajdujących się na nieruchomości pomieszczeń oraz instalacji i urządzeń technicznych przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców przez zabezpieczenie ich przed skutkami wpływów atmosferycznych (mrozu, wilgoci itp.);
 - 11) dbałość o należyty stan sprzętu i narzędzi przeznaczonych do utrzymania porządku i czystości w nieruchomości oraz zbiorników do gromadzenia nieczystości i powiadomianie zarządcy nieruchomości o konieczności ich wymiany w razie zużycia;
 - 12) czuwanie nad przestrzeganiem przez mieszkańców regulaminu porządku domowego i powiadomianie zarządcy nieruchomości o rażących lub uporczywych przypadkach naruszenia tego regulaminu;
 - 13) zapalanie i gaszenie światła na klatkach schodowych, korytarzach, w bramach i innych miejscach przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców oraz zapalanie i gaszenie laterek z oznaczeniem numeru porządkowego nieruchomości i nazwy ulicy;
 - 14) zamykanie na noc bram (drzwi) wejściowych na teren nieruchomości i otwieranie ich na żądanie mieszkańców bądź innych osób, których pobyt na terenie nieruchomości w porze nocnej jest uzasadniony;
 - 15) wywieszanie i zdejmowanie flag w dniach świąt i uroczystości państwowych;
 - 16) przechowywanie kontrolek sanitarno-porządkowych oraz usuwanie zaniedbań, opisanych w nich przez osoby przeprowadzające kontrolę;
 - 17) bezzwłoczne zawiadamianie zarządcy nieruchomości o stwierdzonych faktach niewykonania obowiązków przez jednostki (przedsiębiorstwa) zajmujące się oczyszczaniem i wywozem nieczystości;
 - 18) wykonywanie innych czynności w zakresie utrzymania porządku i czystości wynikających z obowiązujących przepisów i zarządzeń właściwych organów bądź z umowy o pracę.
2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do dozorców domów użytkowanych na cele niemieszkalne oraz do dozorców w nieruchomościach nie zabudowanych lub stanowiących teren budowy, w szczególności w zakresie wymienionym w pkt 1, 2, 3 i 6.
3. Czynności wymienione w ust. 1 pkt 2 i 3 powinny być wykonane do godziny 6, a w przypadku późniejszego zanieczyszczenia — bezzwłocznie po jego powstaniu.
- § 3. 1. Do obowiązków zarządców nieruchomości mieszkalnych należy:
- 1) zapewnienie w odpowiednich odstępach czasu wywozu nieczystości do miejsc na ten cel przeznaczonych lub usuwania nieczystości w inny sposób odpowiadający wymogom sanitarnym;
 - 2) wykonywanie obowiązków wynikających z przepisów sanitarnych bądź nakazów organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
 - 3) wyposażenie nieruchomości w urządzenia niezbędne do utrzymania porządku i czystości, przeznaczone do wspólnego użytku mieszkańców, jak np. śmietniki lub pojemniki do gromadzenia nieczystości stałych, doły ustępowe (szamba) do gromadzenia nieczystości płynnych w nieruchomościach nie skanalizowanych, urządzenia do trzepania odzieży, posścieli itd.;
 - 4) wyposażenie dozorców domów w odzież ochronną oraz odpowiedni sprzęt i narzędzia pracy, umożliwiające należyte wykonywanie przez te osoby czynności w zakresie utrzymania porządku i czystości;
 - 5) zapewnienie odpowiednich środków bądź urządzeń przeznaczonych do unieszkodliwiania nieczystości zawierających składniki niebezpieczne dla zdrowia i życia ludzi lub zwierząt;
 - 6) zapewnienie należytego oświetlenia klatek schodowych, korytarzy, bram, ustępów ogólnych oraz pomieszczeń służących do wspólnego użytku mieszkańców, jak również miejsc przeznaczonych do ruchu publicznego na terenie nieruchomości;
 - 7) oznaczanie budynków, lokali i pomieszczeń znajdujących się na nieruchomości przez umieszczenie przy wejściach do tych obiektów odpowiednich tabliczek informacyjnych lub numerów;

- 8) oznaczanie nieruchomości przez umieszczenie odpowiedniej tabliczki z numerem porządkowym nieruchomości i nazwą ulicy, należycie oświetlonej w porze nocnej;
- 9) dostarczanie i wywieszanie w łatwo dostępnym i należycie oświetlonym miejscu tablic lub oszklonych szafek z wykazem zawierającym nazwisko, imię i adres zarządcy nieruchomości, numer lokalu dozorczy domu i poszczególnych lokatorów oraz przeznaczonych do umieszczenia ogłoszeń dla ogółu mieszkańców;
- 10) nadzór nad wykonywaniem obowiązków przez dozorcę domu lub wykonywanie obowiązków określonych w § 2 ust. 1 w przypadku niezlecenia tych obowiązków dozorczy domu;
- 11) inne obowiązki w zakresie utrzymania porządku i czystości wynikające z obowiązujących przepisów bądź zarządzeń właściwych organów.

2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do zarządców nieruchomości zajmowanych na cele niemieszkalne, nieruchomości nie zabudowanych bądź stanowiących teren budowy.

§ 5. Prezydya rad narodowych miast i osiedli wydadzą opierając się na przepisach niniejszego rozporządzenia szczegółowe regulaminy, określające obowiązki osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w nieruchomościach i wskazujące na przewidziane w ustawie sankcje za niewypełnianie tych obowiązków. Regulaminy należy podać do wiadomości tych osób za pisemnym ich potwierdzeniem, że zapoznają się z treścią regulaminów, z obowiązkami w nich określonymi i sankcjami karnymi za ich niewypełnianie. Wyciąg z tych regulaminów powinien być umieszczony na klatce schodowej domu.

§ 6. Tracą moc w stosunku do miast i osiedli §§ 1—4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 lipca 1951 r. w sprawie utrzymania porządku i czystości w nieruchomościach (Dz. U. Nr 40, poz. 306).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej:
St. Sroka

57

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 lutego 1960 r.

w sprawie kwalifikacji osób powoływanych na stanowiska głównych księgowych oraz starszych rewidentów i rewidentów w państwowych jednostkach organizacyjnych.

(*Monitor Polski z dnia 23 marca 1960 r. Nr 26, poz. 126*)

Na podstawie § 59 uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (*Monitor Polski Nr 58, poz. 278*) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na stanowiska głównego księgowego oraz starszego rewidenta i rewidenta w państwowych jednostkach organizacyjnych określonych w § 1 uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (*Monitor Polski Nr 58, poz. 278*) należy powoływać tylko osoby cieszące się nienaganną opinią moralną i zawodową, które mogą wykazać się następującymi kwalifikacjami:

1) główny księgowy:

- a) wyższym wykształceniem ekonomicznym lub prawniczym i 4 latami praktyki w zakresie rachunkowości, lub
- b) średnim wykształceniem i 6 latami praktyki w zakresie rachunkowości;

2) starszy rewident:

- a) wyższym wykształceniem ekonomicznym lub prawniczym i 4 latami praktyki w zakresie rachunkowości, w tym co najmniej 2 latami praktyki w zakresie rewizji, lub
- b) średnim wykształceniem i 6 latami praktyki w zakresie rachunkowości, w tym co najmniej 2 latami praktyki w zakresie rewizji;

3) rewident:

- a) wyższym wykształceniem ekonomicznym

lub prawniczym i 2 latami praktyki w zakresie rachunkowości, lub

- b) średnim wykształceniem i 4 latami praktyki w zakresie rachunkowości.

§ 2. 1. Właściwi ministrowie oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą zezwolić na dalsze zatrudnienie na stanowiskach głównych księgowych oraz starszych rewidentów i rewidentów — osób, które nie posiadają średniego wykształcenia, a w dniu wejścia w życie zarządzenia pełniły te funkcje, jeżeli pozostawienie ich na tych stanowiskach uzasadnione jest dotychczasowymi ich osiągnięciami w pracy, pod warunkiem że osoby te uzyskają wymagane kwalifikacje w okresie 3-letnim od dnia wejścia w życie zarządzenia.

2. Po tym terminie osoby zatrudnione na stanowiskach głównych księgowych oraz starszych rewidentów i rewidentów muszą odpowiadać kwalifikacjom określonym w § 1 zarządzenia.

§ 3. Przepisy niniejszego zarządzenia nie dotyczą jednostek organizacyjnych, dla których kwalifikacje głównych księgowych oraz starszych rewidentów i rewidentów zostały określone w układach zbiorowych pracy oraz w załączniku nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 5 lutego 1960 r.

w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.

(Monitor Polski z dnia 8 marca 1960 r. Nr 21, poz. 105)

W wykonaniu § 2 uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 90) ustala się, co następuje:

Ustalanie planów funduszu płac.

§ 1. 1. Plan funduszu płac ustalony w planach techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw budowlano-montażowych resortu nie może w sumie łącznej przekraczać kwoty ustalonej dla danego resortu w narodowym planie gospodarczym.

2. Jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami (zarządy, zjednoczenia) oraz ministerstwa mają prawo do tworzenia w ramach kwot funduszu płac ustalonych w narodowym planie gospodarczym rezerwy funduszu płac łącznie w granicach do 30% kwoty ustalonej w narodowym planie gospodarczym. Rezerwa ta jest przeznaczona na elastyczne dostosowanie funduszu płac przedsiębiorstw do warunków wykonania zadań ustalonych w planie rocznym.

3. O wysokości utworzonej przez jednostki nadrzędne i ministerstwa rezerwy funduszu płac ministerstwo powiadamia centralę banku finansującego działalność przedsiębiorstw bezpośrednio po opracowaniu planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw oraz zbiorczych zestawień jednostek nadrzędnych i ministerstw.

§ 2. 1. Plan funduszu płac przedsiębiorstwa ustala się w ramach dyrektywnego limitu funduszu płac określonego przez jednostkę nadrzędną wraz z podziałem na fundusz osobowy i fundusz bezosobowy.

2. W planach funduszu płac przedsiębiorstwa wyodrębnia się:

- 1) fundusz płac osobowy ogółem z podziałem na:
 - a) robotników,
 - w tym: robotników produkcji podstawowej,
 - robotników produkcji pomocniczej,
 - robotników usług produkcyjnych,
 - b) pracowników umysłowych,
 - c) pozostałych pracowników fizycznych,
 - d) uczniów;
- 2) bezosobowy fundusz płac.

3. Fundusz płac robotników produkcji pomocniczej oraz usług produkcyjnych może być wyodrębniony z funduszu płac robotników stosownie do ustaleń ust. 2 pkt 1 pod warunkiem, że:

- 1) w planie przedsiębiorstwa wyodrębniono produkcję pomocniczą lub usługi produkcyjne,
- 2) ewidencja księgową zapewnia ściśle rozgraniczenie produkcji lub usług produkcyjnych

od pozostałych rodzajów produkcji; rozgraniczenie to powinno dotyczyć co najmniej wartości produkcji lub usług, kosztów własnych oraz funduszu płac.

4. W planie osobowego funduszu płac należy dla grup zatrudnienia wymienionych w ust. 2 pkt 1 wyodrębnić kwoty dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych i w dniu wolne od pracy, wypłat za rozłąkę oraz wypłat za szkolenie wewnątrzzakładowe.

5. Plan funduszu płac robotników wymienionych w ust. 2 pkt 1 lit. a) ustala się na podstawie analizy programu produkcji i uwzględnienia rodzajów obiektów, a tam, gdzie to jest możliwe — i rodzajów robót lub asortymentów. Należy przy tym uwzględnić usprawnienia w zakresie organizacji robót, zachowanie pełnej dyscypliny płac, poprawę zaopatrzenia materiałowego, zwiększenie wyposażenia i wykorzystania sprzętu, środków transportowych itp.

6. Planowany osobowy fundusz płac innych grup zatrudnienia, wymienionych w ust. 2 pkt 1 lit. b), c), d), ustala się na podstawie niezbędnych stanowisk, obowiązujących stawek płac oraz zasad premiowania.

7. Plan osobowego funduszu płac nie może zakładać zmniejszenia zakresu dotychczas wykonywanych przez przedsiębiorstwo robót, usług i czynności przez ich podzelenie innym jednostkom.

8. Planowany bezosobowy fundusz płac ustalany jest na podstawie przewidywanych niezbędnych doraźnych usług oraz obowiązujących zasad wynagradzania za te usługi.

9. Prace związane z naprawą i przeróbką konstrukcji, urządzeń i maszyn dostarczanych przez inwestora lub innego dostawcę, a wynikające z wad produkcyjnych zawinionych przez producenta, powinny być objęte planem zatrudnienia i planem funduszu płac producenta. W razie niemożności ich wykonania przez producenta i zlecenia ponadplanowego wykonania tych robót przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe osobowe wydatki z tego tytułu obciążają fundusz płac producenta. Tryb postępowania określą odrębne przepisy szczegółowe, które będą wydane przez Przewodniczącego Komisji Planowania w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo nieprawidłowo ustaliło plan funduszu płac bądź jego podział na kwartały, jednostka nadrzędna z własnej inicjatywy lub na wniosek banku finansującego przedsiębiorstwo ma obowiązek zarządzić dokonanie odpowiednich poprawek w planie.

Zmiany planu funduszu płac.

§ 4. 1. Jednostki nadrzędne i ministerstwa mogą zwiększyć w ciągu roku fundusz płac podległych

przedsiębiorstw do wysokości posiadanej rezerwy. Decyzja o zwiększeniu planu funduszu płac z rezerwy powinna być powzięta przed początkiem miesiąca objętego planem. Decyzja taka nie może się odnosić do okresu ubiegłego. Zwiększenie planu funduszu płac przedsiębiorstwa, dokonane z rezerwy funduszu płac jednostki nadrzędnej lub ministerstwa, nie powoduje zmian innych elementów planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa.

2. Jednostka nadrzędna może w ciągu roku zmniejszyć podległym przedsiębiorstwom plan funduszu płac w uzgodnieniu z dyrektorem przedsiębiorstwa, przynosząc kwoty zmniejszenia do swojej rezerwy. Zmniejszenie następuje w razie stwierdzenia, że niezależne od pracy przedsiębiorstwa warunki realizacji wykonania zadań, ustalonych w planie rocznym, pozwalają na wykonanie tych zadań przy mniejszym niż planowany fundusz płac. Natomiast w razie zastąpienia w ciągu roku planowanego zatrudnienia pracą organizacji obcych należy zwiększyć właściwą pozycję kosztów, przeznaczoną na finansowanie usług obcych, i o tę kwotę odpowiednio zmniejszyć fundusz płac przy zachowaniu zasady, że nie powinno to powodować podwyższenia łącznych kosztów produkcji.

3. O wydanych decyzjach jednostki nadrzędne powiadają niezwłocznie właściwy bank finansujący przedsiębiorstwa. Ministerstwa zobowiązane są co kwartał zawiadamiać centralę banku finansującego o dokonanych zmianach oraz wysokości rezerwy funduszu płac jednostek nadrzędnych i ministerstwa.

§ 5. W razie wprowadzenia przez organ nadrzędny w toku realizacji planu dodatkowych zadań produkcyjnych (rozszerzenia zakresu robót), które powodują powiększenie planu produkcji przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwu powinien być przyznany dodatkowy fundusz płac w wysokości koniecznej do wykonania tych zadań.

§ 6. Jednostka nadrzędna może w ciągu roku zmienić podległym przedsiębiorstwom plan funduszu płac w ramach odpowiednio zmienionego planu rocznego w razie:

- 1) dokonania zmian organizacyjnych,
- 2) przekazania budów.

§ 7. O dokonanych zmianach, o których mowa w § 5 i § 6, jednostka nadrzędna powiadamia niezwłocznie bank finansujący.

Zasady kontroli i rozliczenia funduszu płac.

§ 8. 1. Rozliczenie osobowego funduszu płac dokonywane jest narastająco od początku roku kalendarzowego na koniec każdego kwartału oraz ostatecznie na koniec roku po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego.

2. Rozliczenie osobowego funduszu płac polega na porównaniu wykonanego funduszu płac z planem funduszu płac liczoną od początku roku do końca okresu rozliczanego i ustaleniu oszczędności lub przekroczenia funduszu płac z uwzględnieniem przepisów ust. 4—6.

3. Przez plan osobowego funduszu płac, o którym mowa w ust. 2, należy rozumieć fundusz płac ustalony dla zakresu rozliczanego w planie rocznym z uwzględnieniem przepisu § 5.

4. Przy rozliczaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, plan osobowego funduszu płac robotników produkcji podstawowej, produkcji pomocniczej oraz usług produkcyjnych przelicza się procentowym wskaźnikiem rzeczywiste wykonanej produkcji, z tym zastrzeżeniem, że skorygowany plan funduszu płac poszczególnych grup robotników wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 nie może być łącznie większy od limitu ustalonego przez jednostkę nadrzędną, a wynikającego z narodowego planu gospodarczego i ustalonego dla okresu rozliczanego w planie rocznym. W razie braku prawidłowych sprawdzalnych danych dla stwierdzenia wykonania planu produkcji pomocniczej lub usług produkcyjnych plan funduszu płac robotników produkcji pomocniczej lub usług przelicza się wskaźnikiem wykonania planu produkcji budowlanej.

5. Dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych o charakterze nietypowym, wymienionych w załączniku, rozliczenie osobowego funduszu płac polega na porównaniu wykonanego funduszu płac z planem funduszu płac liczoną od początku roku do końca okresu rozliczanego i skorygowanym o procent przekroczenia planu zadań produkcyjnych z uwzględnieniem współczynnika korekty podanego w załączniku. W razie niewykonania planu zadań produkcyjnych fundusz płac tych przedsiębiorstw podlega korekcie ze wskaźnikiem 1,0.

6. Przy rozliczeniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, planowany fundusz płac pozostałych grup zatrudnienia wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b), c) i d) nie podlega przeliczeniu.

7. Bezosobowy fundusz płac podlega rozliczeniu za okres roczny; plan tego funduszu nie podlega przeliczeniu.

8. Oszczędności lub przekroczenia osobowego funduszu płac w skali przedsiębiorstwa ustala się jako różnicę (saldo) oszczędności i przekroczenia w grupie pracowników fizycznych, wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. a), c) i d).

9. Przekroczenia funduszu płac pracowników umysłowych nie mogą być, przy ustalaniu oszczędności lub przekroczenia w skali przedsiębiorstwa, pokrywane z oszczędności funduszu płac pozostałych grup pracowników. Oszczędności funduszu płac pracowników umysłowych mogą być zużyte na pokrycie ewentualnych przekroczeń funduszu płac pozostałych pracowników.

10. Obliczony według zasad podanych w ust. 8 wynik gospodarki osobowym funduszem płac obciąża się przekroczeniami limitów na wypłaty zasiłków chorobowych.

§ 9. 1. Dyrektor jednostki nadrzędnej po znajomieniu się ze stanowiskiem banku finansującego może uznać przekroczenie funduszu płac przedsiębiorstwa za usprawiedliwione, jeżeli jest ono spowodowane przez:

- 1) wprowadzenie nie uwzględnionego w rocznym planie techniczno-ekonomicznym bądź rozszerzenie ponad założenia planu stosowania efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych lub nowych albo zastępczych materiałów budowlanych, pod warunkiem, że uległa w wyniku tego obniżeniu cena sprzedaży robót, co spowodowało zwiększenie udziału robocizny; zezwolenie jednostki nadrzędnej na

wprowadzenie powyższych metod wykonawstwa powinno być wydane przed przystąpieniem do realizacji robót;

2) wykonywanie robót, zleczanych w trybie nagłym, związanych z usuwaniem skutków awarii, klęsk żywiołowych itp.

2. Kwoty przekroczenia funduszu płac, ustalone po każdym kwartale, a uznane za usprawiedliwione, nie powodują sankcji, o których mowa w § 11, 12 i 13, oraz nie są przedmiotem potrąceń, o których mowa w § 15 ust. 2.

§ 10. 1. Obliczenie przekroczenia lub oszczędności osobowego funduszu płac zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa.

2. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo nieprawidłowo obliczyło oszczędność lub przekroczenie funduszu płac, jednostka nadrzędna z własnej inicjatywy lub na wniosek banku finansującego zarządzi dokonanie odpowiednich poprawek.

Sankcje związane z przekroczeniem planowanego funduszu płac.

§ 11. 1. W razie przekroczenia osobowego funduszu płac na koniec danego okresu:

1) dyrektor przedsiębiorstwa niezwłocznie:

- a) zarządzi przeprowadzenie kontroli w celu ustalenia przyczyn przekroczenia,
- b) opierając się na wynikach kontroli zarządzi wyciągnięcie konsekwencji wobec osób winnych przekroczenia, a w razie stwierdzenia przestępstwa — zarządzi przekazanie sprawy organom powołanym do ich ścigania,
- c) zawiesi wypłaty z funduszu premiowego pracowników umysłowych do wysokości przekroczenia planowanego funduszu płac,
- d) zawiadomi jednostkę nadrzędna oraz właściwy oddział banku o wynikach kontroli i o wydanych zarządzeniach, o których mowa pod lit. b) i c), oraz o środkach podjętych dla wygoszpodarowania zaistniałego oraz niedopuszczenia do powstania dalszego przekroczenia funduszu płac;

2) jednostka nadrzędna:

- a) przeprowadzi — w zależności od wielkości przekroczeń i wyników kontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa — kontrolę własną w przedsiębiorstwie i w miarę potrzeby wyda zarządzenie zmierzające do poprawy gospodarki funduszem płac,
- b) zarządzi wyciągnięcie wszelkich konsekwencji wobec osób winnych przekroczenia,
- c) pozbawi w razie stwierdzenia niewłaściwego wykonania przepisów niniejszej instrukcji premii dyrektora przedsiębiorstwa i głównego księgowego oraz ewentualnie zastępców dyrektora bądź odpowiednio zmniejszy im premie,
- d) zawiadomi o wynikach kontroli oraz o wydanych zarządzeniach ministerstwo oraz oddział i centralę banku finansującego.

2. W przypadkach przewidzianych odrębnymi przepisami część funduszu premiowego zawieszono zgodnie z ust. 1 pkt 1 lit. c) może być wypła-

cona pracownikom poszczególnych jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa, które nie przekroczyły funduszu płac.

§ 12. W razie wygoszpodarowania w następnych okresach rozliczeniowych danego roku przez przedsiębiorstwo lub jego poszczególne jednostki organizacyjne kwot pokrywających przekroczenie funduszu płac, stwierdzone w okresach wcześniejszych, mogą być dokonane wypłaty z zawieszono funduszu premiowego.

§ 13. 1. W razie nieuzasadnionego przekroczenia rocznego funduszu płac jednostka nadrzędna zarządzi:

- 1) przepadek funduszu premiowego pracowników umysłowych, zawieszono zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 lit. c),
- 2) zmniejszenie wypłat z funduszu zakładowego przeznaczonych na nagrody dla pracowników o połowę kwoty przekroczenia funduszu płac, pozostałej po odliczeniu przypadłych funduszy premiowych, oraz o taką samą kwotę wypłat z funduszu nagród dla pracowników na kierowniczych stanowiskach.

2. Dla wyliczenia skutków wynikających z wyników gospodarki funduszem płac za rok gospodarczy 1959/1960 przyjmuje się wynik gospodarki funduszem płac ustalony na dzień 31 grudnia 1959 r.

Przepisy końcowe.

§ 14. Ministrowie nadzorujący państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe składają na koniec każdego kwartału oraz roku planowego sprawozdania z gospodarki funduszem płac w tych przedsiębiorstwach, przesyłając je Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli, Ministrowi Finansów, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz centrali banku finansującego.

§ 15. 1. Przedsiębiorstwa składają w oddziałach banku finansującego roczne plany techniczno-ekonomiczne wraz z planem funduszu płac i podziałem na kwartały.

2. Oddziały banku finansującego dokonują wypłat na fundusz płac na podstawie zapotrzebowania złożonego przez przedsiębiorstwa do wysokości zapotrzebowanych kwot, a w razie przekroczenia planowanego funduszu płac dokonują potrącenia z wypłat na fundusz premii pracowników umysłowych do wysokości tego przekroczenia, o ile fundusz ten nie został zawieszono stosownie do przepisu § 11 ust. 1 pkt 1 lit. c).

3. Przedsiębiorstwo może w porozumieniu z oddziałem banku finansującego ustalić, że wchodzące w skład przedsiębiorstwa jednostki zorganizowane na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego mogą składać właściwemu oddziałowi banku odrębne plany i zapotrzebowania środków na fundusz płac.

§ 16. Banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw budowlano-montażowych analizują w ramach badań całokształtu działalności tych przedsiębiorstw gospodarkę funduszem płac oraz powiadamiają o wynikach kontroli przedsiębiorstwa i jednostki nadrzędne, przedstawiają swoje wnioski i postulaty zainteresowanym

przedsiębiorstwom, jednostkom nadrzędnym i właściwym ministrom bądź prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 17. Banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw budowlano-montażowych wydadzą instrukcję o zasadach wydawania przez

te banki środków pieniężnych na fundusz płac. Instrukcja podlega zatwierdzeniu przez Ministra Finansów po uzgodnieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Przewodniczący Komisji Planowania
przy Radzie Ministrów:
w z. T. Gede

Załącznik do instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. (poz. 105).

PRZEDSIĘBIORSTWA BUDOWLANO-MONTAŻOWE, DLA KTÓRYCH DOPUSZCZA SIĘ MOŻLIWOŚĆ BANKOWEJ KOREKTY PLANOWANEGO FUNDUSZU PŁAC

	Współczynnik korekty		Współczynnik korekty
I. Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.		20. Przedsiębiorstwo Montażowe Urządzeń Spichrzowych	0,5
1. Przedsiębiorstwa Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa	0,6	21. Przedsiębiorstwa Budowy Gazowni i Urządzeń Gazowniczych	0,5
2. Przedsiębiorstwa Montażu Elektrowni i Urządzeń Przemysłowych „Energomontaż“	0,7	22. Zjednoczenie Budowy Kopalni Rud dla przedsiębiorstw:	
3. Przedsiębiorstwa Montażu Elektrycznego „Elektrobudowa“	0,7	a) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud — Częstochowa	1,1
4. Przedsiębiorstwo Montażu Aparatury Pomiarowej i Automatyki „Energ-Aparatura“	0,6	b) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud — Bytom	1,1
5. Przedsiębiorstwo Robót Termoizolacyjnych „Termoizolacja“	0,7	c) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud — Bolesławiec	1,1
6. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Kotłowych, Chemicznych i Zbiorników „Mostostal“	0,7	d) Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Kopalni Rud w Częstochowie	0,7
7. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Chłodniczych i Chemicznych „Mostostal“	0,7	e) Przedsiębiorstwo Budowlano-Remontowe Kopalni Rud Żelaza	0,5
8. Przedsiębiorstwo Urządzeń Wentylacyjnych „Klimat“	0,7	f) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud Nieżelaznych w Gliwicach	0,7
9. Zarząd Budowy Pieców Przemysłowych	0,7	g) Przedsiębiorstwo Budowlano-Montażowe Kopalni Rud Miedzi we Wrocławiu	0,7
10. Przedsiębiorstwa Robót Elewacyjnych Budownictwa	0,9	IV. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego.	
11. Przedsiębiorstwa Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal“	0,7	23. Zakłady Remontowo-Montażowe w Bielsku, Gdańsku, Łodzi i Wrocławiu	0,5
12. Przedsiębiorstwa „Instalacje Przemysłowe“	0,7	24. Łódzkie Zakłady Remontu Maszyn Elektrycznych	0,5
13. Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych „Elektromontaż“	0,7	V. Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu.	
14. Przedsiębiorstwo Zmechanizowanych Robót Ziemi	1,0	25. Przedsiębiorstwa Remontowo-Montażowe w Łodzi i Chojnicach	0,5
II. Ministerstwo Górnictwa i Energetyki.		VI. Ministerstwo Rolnictwa.	
15. Zjednoczenie Budownictwa Górniczego		26. Przedsiębiorstwo Hydrogeologiczne Rolnictwa	0,8
a) przedsiębiorstwa robót górniczych	1,1	VII. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej.	
b) Przedsiębiorstwo Transportu i Sprzętu Budownictwa Górniczego	0,6	27. Przedsiębiorstwa Robót Rozbiórkowo-Porządkowych	0,7
16. Przedsiębiorstwo Montażowe Urządzeń Górniczych Przemysłu Węglowego	0,6	VIII. Ministerstwo Przemysłu Chemicznego.	
17. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Elektrycznych Przemysłu Węglowego	0,6	28. Przedsiębiorstwo Robót Montażowych Przemysłu Chemicznego	0,7
18. Przedsiębiorstwo Energomontażowe Przemysłu Węglowego	0,6	29. Zakłady Remontowo - Montażowe Przemysłu Chemicznego	0,6
III. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego.		30. Przedsiębiorstwo Budowy Kopalnictwa Surowców Chemicznych	0,8
19. Hutnicze Przedsiębiorstwo Remontowe	0,5	31. Przedsiębiorstwo Budowlano-Montażowe Przemysłu Nieorganicznego	0,6
		32. Przedsiębiorstwo Państwowe „Nafotobudowa“	0,7
		33. Państwowe Przedsiębiorstwo Montażowe Zjednoczenia Przemysłu Organicznego „Erg“	0,7